

selv. Jeg har intet imod at gaa ind paa denne Arbejdsmetode. Jeg finder heller ikke, der er Grund til at tale meget om disse Forslag, som jeg gaar ud fra er stillet i Fortrøstning til, at de ikke kan vedtages. Hvis de ærede Medlemmer, der stiller dem, stod med Flertallet og med Magten til at gennemføre dem, vil jeg til det sidste tro, at de vilde betænke sig paa at stille dem, fordi disse Forslag ganske bryder med de Principper, efter hvilke andre Stater handler i dette Spørgsmaal. Jeg vilde tro, at de ærede Medlemmer vilde betænke sig derpaa, og jeg bygger denne Tro paa de Erfaringer, vi i saa Henseende har. De ærede Medlemmer har jo haft Lejlighed til at vise, at de handler paa en ganske anden Maade i Militærspørgsmaalet, naar de staar med Ansaret, end naar de staar i Opposition.

Der er altsaa ikke megen Grund til at tale meget om disse Ændringsforslag. Der er fra vor Side sagt ved første Behandling, hvad der er at sige, nemlig at den Ordning, de vilde skabe, ikke vil tillade Landet at opfylde de folkeretlige Forpligtelser, vi er indgaaet paa ved vor Tilslutning til Haagerkonventionen og til Folkenes Forbund. Det gælder i fremragende Grad Socialdemokraternes Forslag, som ganske bortser fra disse Forpligtelser; men det gælder i Virkeligheden ogsaa om de Radikales Forslag, som vel i Teorien anerkender disse Forpligtelser, men fornægter dem i Handling. For saa vidt vilde jeg foretrække, hvis jeg havde Valget mellem de to Forslag, Socialdemokratiets Forslag. Det er mere aabent og foregiver ikke noget, som det ikke er. Det er et Afrustningsforslag; det skaber et Personel og et Skibsmateriel, der udelukkende tager Sigte paa rent civile Opgaver. At jeg ikke anser det for muligt for et Land som Danmark at gennemføre et Afrustningsforslag af denne Karakter, saa længe ingen anden Stat, der kan sammenstilles med Danmark, foretager sig noget saadant, det er en Sag for sig. Det forekommer mig dobbelt umuligt, efter at Folkenes Forbund — hvad der er anerkendt af alle — forudsætter Opretholdelsen af militære Styrker til Værn af eget Territorium og til fælles Haandhævelse af mellemfolkelige Forpligtelser. Men skulde jeg vælge mellem et ærligt Afrustningsforslag og et camoufleret, vilde jeg vælge det første. Jeg tror ogsaa, at Udviklingen vil springe det Standpunkt, det radikale Venstre staar paa, over. Jeg tror, det er en af de Mellemstationer, som Togene ikke holder ved. Men vort Standpunkt er, at Danmark kan ikke afruste nu.

Det forekommer mig, at hvis Talen om, at et Land bare roligt kan afruste, at der er Fred og ingen Fare, som medfører Nødvendigheden af at holde noget militært Beredskab, har været god Latin før 1914, saa kan den ikke være det mere overfor nogen, der under Verdenskrigen har haft Lejlighed til at erfare, hvilke Fordringer der stilles til Landene med Hensyn til Værn for deres Neutralitet og Opfyldelse af de Forpligtelser i Henseende til Bevogtning, som er angivet i Haagerkonventionen.

Jeg hørte med megen Opmærksomhed det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen gøre nogle politiske Bemærkninger om, at nu var Venstre fortabt, nu var Venstre uløseligt forbundet med Højre, som det ærede Medlem udtrykte sig, nu havde det ved at gaa sammen med de Konservative i denne Sag opgivet sin Selvstændighed; det var opslugt af Højre. Jeg hørte med Opmærksomhed paa disse Udtalelser, og det forbavser mig, at det ærede Medlem gider bruge den Slags Udtalelser, for jeg tør jo nok antyde, at hvis der er noget, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen i dette Øjeblik meget gerne vilde, saa er det at stemme sammen med dygtig mange af dem, han kalder Højre. Det har alle Bestræbelser i det ærede Medlems Partipresse og adskillige Manøvrer i disse Dage med Dagsordener o. s. v. gaaet ud paa: at skabe en Situation, hvorefter det ærede Medlem kunde komme til at stemme sammen med dygtig mange Konservative. Det er en meget gammel politisk Taktik fra det ærede Medlems og hans Partis Side, at man skiftevis lader Venstre og de Konservative opsluge hinanden, sønderknuse hinanden. Det er en gratis Fornøjelse, som jeg ikke skal sige mere om, men med den Anledning, som det ærede Medlem har givet mig, ønsker jeg at sige, at vi i Venstre meget gerne stemmer sammen med de Konservative i Spørgsmaal, hvor vore Synspunkter falder sammen, og vi har kun Grund til at anerkende den fuldkomne Loyalitet, der er vist os af de Konservative paa Rigsdagen under Militærspørgsmalets Behandling i denne Samling.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch omtalte overhovedet slet ikke det radikale Venstres Forslag. Det behøvede han ikke at komme ind paa, mente han. Maa jeg i al Korthed sige, at naar jeg fraraader at stemme for det, er det ud fra den Opfattelse, at det vilde være den slettest mulige Militærordning for dette Land. Med den Motivering af saavel Helheden som Enkeltheder, som jeg har haft Lejlighed til at give, ved